

laa, at stemme over og intet andet. Saa-dan maa en Folkeafstemning fornuftigvis altid foregaa, man kan ikke lade en Folkeafstemning være lovgivende, Rigsdagen kan vedtage, at en Lovs Ikrafttræden bør gøres afhængig af, at den vedtagne Lov tiltrædes af et Flertal af Vælgerne; men man kan ikke lade en Folkeafstemning være i den Grad lovgivende, at man stiller forskellige Forslag op at vælge imellem, i alt Fald vil det være en ganske ny Form.

Den højtærede Statsminister maa som parlamentarisk Minister give mig Ret i, at man ikke kan gennemføre en Lov, som Vælgernes Flertal er imod, i Særdeleshed naar den er af en saa omfattende Betydning, som Tilfældet er her. Jeg vil derfor bede den højtærede Statsminister, om han i Dag, før vi kommer for langt hen i Diskussionen, vil svare paa det Spørgsmaal: Vil den højtærede Minister, hvis der her i Salen er Flertal for Folkeafstemningen, inden Lovens Ikrafttræden bøje sig for dette Ønske og lade det komme til en Folkeafstemning, saaledes at han altsaa ikke gør dette Spørgsmaal til Kabinetsspørgsmaal?

Det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen erklærede, at han og hans Parti var imod, at man skulde have Folkeafstemning om alle Haande Spørgsmaal. Jeg mener heller ikke, at det skal være en Hverdagsting. Jeg mener ikke, at der i al Almindelighed skal kræves Folkeafstemning over Lovforslag. Men vi er alle, ikke mindst det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen, enige om, at disse Lovforslag er af saa stor Betydning, at kun faa kan stilles ved Siden deraf. Og Venstre har ikke tidligere været bange for Folkeafstemning, f. Eks. med Hensyn til de vestindiske Øers Salg, Venstre har selv ved Grundlovsændringen været med til at kræve, at en Grundlovsændring, inden den blev endelig, skulde være godkendt ved Folkeafstemning.

Det forekommer mig, at Regeringen ved at gennemføre disse Lovforslag uden at sikre sig Tilslutning fra Befolkningens Flertal paadrager sig et uhyre Ansvar. Jeg hører ikke til dem, og har aldrig hørt til dem, som mener, at det skal være Sagskundskaben, der raader med Hensyn til Militærordningen, men jeg mener dog, at man i visse Ting kan høre, hvad Militæret siger. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et lille Brudstykke af, hvad der staar i et Medlemsblad for Officerer: „Spørgsmaalet er ikke: billigere eller bedre end 1909? men: Er Forslaget det, det gives ud for, et virkeligt Forsvar

— eller er det en dyr og slet camoufleret Politivagt, som koster Strømme af Penge i Fred og Strømme af hensigtsløst udgydt Blod i Krig? Folket har Krav paa et klart og fyldestgørende Svar herpaa — eller ogsaa at faa de politiske Handelsmænd tiltalt for falsk Varebetegnelse!“ I Tilfælde af Krig, siger Hærens Officerer, betyder dette Forslag Strømme af hensigtsløst udgydt Blod.

Der er fra flere Sider høvdet under denne Sags Behandling, at vi meget let kan komme i den Situation, at en ny stor Krig kan udbryde, og der er blevet paa-staaet, at det meget let kan hælde, at Danmark ikke undgaar at blive inddraget i en saadan Krig. Nu minder jeg om Begivenhederne i Augustdagene 1914, da de unge Mænd blev indkaldt til Sikringsstyrken. Hvis disse Lovforslag bliver vedtaget, og hvis det igen skulde ske, at Verden kom i Brand, at vi atter skulde have Indkaldelser til Sikringsstyrken her i Danmark, og hvis vi samtidig maatte sige til den danske Befolkning: De Officerer, til hvem I afleveres her, har i Forvejen erklæret offentligt og meddelt den danske Rigsdag, at hvis I bliver indkaldt i Tilfælde af Krig, saa er det kun, for at der skal udgydes Strømme af hensigtsløst udgydt Blod — saa tror jeg alligevel, det vilde blive et haardt Ansvar for de Herrer at skulle sige: Vi gennemførte disse Love uden i Forvejen at være sikre paa, at vi havde Befolkningens Flertal med os.

Det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen talte i Gaar om Kampene paa Dybbøl-Skanserne og vilde prøve paa at give det Udseende af, at Kampene om Dybbøl-Skanserne i 1864 var ført med Udbytte, og at det var dem, der førte til 1918. En mere falsk, rasende falsk Fremstilling end denne kan daarligt tænkes. Hvis Danmark i 1864 ikke havde haft Tro til Hæren og til, hvad Hæren kunde udrette, hvis danske Statsmænd i 1864 havde haft Forstaaelsen af, at vi intet magter som Militærmagt, saa havde vi ikke haft nødig at vente til 1918 med at faa den Del af Sønderjylland, vi nu fik; efter alt, hvad der foreligger, vilde den hele Tiden være blevet ved Danmark, hvis vi havde undladt at prøve at optræde som Militærmagt i 1864. Men vi troede paa en Hær, der, da det kom til Stykket, intet magtede. Da fremstille Begivenhederne ved Dybbøl-Skanserne som noget, der har været til Gavn for Danmark og for Sønderjyderne, er at stille Forholdene i den Grad paa Hovedet, at man vanskeligt kan finde et Sidestykke dertil. Og